

Vše o mně, Kátě Líbezné

Jmenuju se Káťa Líbezná. Bydlím ve velkém slunečném žlutém domě v Broskvoňové ulici v Jacksonvillu v Texasu. Bydlím tam s mamkou, tatškou a svými dvěma bratry. Jmenují se Tom a Šereda.

Tom je můj starší bratr a Šereda... no... no, Šereda je vlastně pes. Ale ne, že mu to povíte. Platí? Na mou duši. On si totiž myslí, že je opravdický člověk.

Šereda je černobílý buldok. Zepředu vypadá úplně stejně jako zezadu. Je celý zmáčkнутý.

A koutky mu visí dolů, takže vypadá, že je smutný.
Ale není.

Z tlamy mu trčí dva zuby a visí jazyk. (Takže teď už chápete, proč mu říkáme Šeredo.)

Všichni lidi, které mám na celém světě nejradši, bydlí v Jacksonvillu. Bydlí tu mamka, taťka, babička, děda, tetičky, strýčkové, sestřenice a bratřenci. Mám opravdu štěstí, že se s nimi můžu vidět, kdykoli se mi zachce!

Mamka říká, že jsem hezká. Říká, že mám oči modré jako letní nebe a úsměv sladký jako andílek. (Mamka říká, že hezký je ten, kdo se hezky chová. To znamená, že je třeba hodný na staré lidi nebo hezky pečuje o zvířátka nebo taky že poslouchá mamku a taťku.)

Ale já hezky vypadám a taky se hezky chovám.
A mám dlouhé hnědé kudrnaté vlasy.

Někdy si je svážu do culíku, ale úplně nejradši mám, když mě mamka učeše na nějakou oslavu tak, že vypadám jako princezna.

Ted' jsem vám asi trochu prozradila svůj velký sen. Odjakživa jsem si přála být opravdická královna krásy. Už umím dokonce i mávat jako skutečná královna krásy. To se musí mávat rukou hezky ze strany na stranu, pěkně pomalu a člověk se u toho musí zářivě usmívat. Pořád to trénuju, protože královny krásy přece musí umět mávat perfektně.

Jsem Káťa a jednou budu královna krásy. Uvidíte!

Kapitola první *Pirátská řeč*

Ahoj námořníci! Moc, moc se s kamarádkami těšíme. Brzy totiž bude Halloween a já pracuju na školním referátu.

Hádejte, o kom můj referát je. Maličko jsem vám už napověděla.

Jestli hádáte, že je o pirátech, strefili jste se do černého! Vypůjčila jsem si knížky ze školní i z městské knihovny, protože potřebuju vědět úplně všechno o pirátce, o které dělám referát.

Jmenovala se Grace O'Malleyová, pocházela z Irska a byla to zrzavá královna pirátů.

V pátek ráno vstanu brzo. Vstávat brzo ráno je někdy těžší než najít zakopaný poklad. Jenže dneska před snídaní potřebuju vyrobit klobouk na svůj referát.

Mamka volá: „Káťo, Tome, už jste vzhůru?“

„Ano, kapitáne!“ odpovím.

Když dokončuju svůj klobouk, Tom ještě hlasitě chrápe. Mamka nás znova zavolá, tentokrát hlasitěji: „Tome Líbezný, okamžitě vstávej, nebo přijdeš pozdě do školy!“

Nasadím si klobouk a podívám se do zrcadla. Zalapám po dechu. „U všech mořských ďasů!“ řeknu. „Vypadám úplně jako pirátská princezna.“

Šereda zašteká. „Haf, haf.“ Souhlasí!

„Za čtrnáct dní bude Halloween,“ vysvětlím mu. „Koukej na mě. Půjdu za pirátku!“

Můj pirátský klobouk vypadá parádně. Vyrobila jsem ho z kartonu, který jsem obarvila načerno, a z růžových třpytek jsem vyrobila lebku a zkřížené hnáty. Cestou z pokoje náhodou najdu růžovou šálu z peří. Vytrhnu z ní jedno pírko a vetknu si ho za klobouk. „Perfektní!“ řeknu a ještě jednou se na sebe podívám do zrcadla. Pak sejdu do přízemí.

Když vejdu do kuchyně, mamka zrovna nalévá pomerančový džus.

„Piráti mívali nemoc, které se říká kurděje,
protože na moři nejedli pomeranče,“ oznámím jí.
Vezmu si sklenici džusu a celou ji vypiju.

„Opravdu?“ zeptá se mamka.

„Ano, pane!“ odpovím.

Do růžové misky
se zlatou korunkou,
kterou mi dala babička
k narozeninám,
si naložím ovesné
lupínky.

„Tvůj bratr by už měl vážně vstávat,“ stará se
mamka. „Řekla bych, že byl včera hodně unavený
z toho všeho pomáhání.“

„Z jakého pomáhání?“ zeptám se.

„No, on a jeho kamarádi společně sekali trávu
a pomáhali sousedům s různými pracemi kolem

domů,“ vysvětlí mamka. „To je od nich hezké, ale Tom se taky potřebuje vyspat.“

Tom se přišourá celý rozcuchaný. Zívá a protahuje se. Pak se podívá na mě. Zamrká, pořádně zaostří a podívá se podruhé.

Zamručí: „Doufám, že v tom praštěném klobouku nepojedeš autobusem.“

Kývnu. „Ano, kapitáne!“ ujistím ho. „Nosit tento klóbrc je součástí mého domácího úkolu.“

Mamka se zeptá: „A pirátská řeč je taky součástí tvého domácího úkolu?“

Pokrčím rameny. „Ani ne, ale baví mě to!“ odvětim.

A než se kdokoliv zmůže na slovo, slyšíme pana Kubíka, našeho řidiče, jak dvakrát zahoukal před naším domem.

„Ahoj!“ loučím se. „Musíme jít!“

Tom popadne pár toastů na cestu, protože vstal moc pozdě a nestihl se nasnídat. Mamka se ho snaží aspoň trochu učesat, ale už na to nemáme čas! Vezmeme si krabičky s obědy a vyběhneme ven.

Ve škole narazím na svou nejlepší sestřenici Lucku. Na hlavě má kovbojský klobouk. Její referát je o Annie Oakleyové, slavné pistolnici Divokého západu.

Když Lucka zahlédne můj pirátský klobouk, hned se dáme do smíchu.

„Jak říkává dědeček,“ povídá Lucka. „Kdo umí, ten umí.“

Jen co se pozdravíme s paní učitelkou, začne se s referáty. Strašně ráda bych byla první na řadě, ale paní učitelka Srdečná nás vyvolává podle abecedy. A protože Líbezná začíná na L, přijdu na řadu později.

Můj kamarád Karlík je na řadě první, protože se příjmením jmenuje Adam. Má referát o Jacquesi Cousteauovi. To byl slavný podmořský badatel. Jsem celá nedočkavá.

Konečně paní učitelka Srdečná zavolá: „Další na řadě je Káťa Líbezná.“

Postavím se v pirátském klobouku před tabuli a začnu číst svůj referát.

„Ahoj námořníci!“ spustím. „Můj referát je o Grace O'Malleyové, zrzavé královně pirátů.“

Grace se narodila roku 1530. Byla to pirátka, takže jí říkali Královna pirátů. A všichni přece víte, jak moc mám ráda královny!“

„Svou šavlí pobila hromady nelítostných pirátů,“ pokračuju. „Kdybyste to náhodou nevěděli, tak šavle je takový jako zahnutý meč, který piráti používali. Velela dvěma stům mužům! Vlastnila dvacet pirátských lodí. Plavila se po mořích, proháněla španělské a anglické lodě a obírala je o jejich poklady. K její kořisti – tak říkají piráti pokladu – patřily i hrady a hory zlatáků.“

„Grace věznili v žaláři Dublinského hradu,“ řeknu. „Žalář, to je takové jako vězení. Grace se dokonce sešla se svou nepřítelkyní, anglickou královnou, aby se usmířily a aby ji požádala o propuštění svého syna a bratra.“

Zhluboka se nadechnu a pokračuju. „Grace se vdala a měla čtyři děti,“ doplním. „Ženy tehdy nebyly svobodné, ale ona všem ukázala, že člověk dokáže všechno, když se do toho pořádně opře. Byla dokonce hlavou svého klanu. Někteří lidé jí přezdívali Temná paní. Zemřela v roce 1603.“

Paní učitelka Srdečná řekne: „Výborně, Káťo. To byl skvělý referát. Zasloužíš si zlatou hvězdičku!“

Holky tleskají a výskají, hlavně Lucka, Bětko a Pája. Kluky jsem šokovala. Karlík vykřikne: „Holky nemůžou být piráti!“

Paní učitelka Srdečná nás napomene: „Žáci, nezapomínejte, že když chcete něco říct, musíte se napřed přihlásit a já vás vyvolám. A teď je na řadě Lucka.“

Když si sednu, Karlík na mě vyplázne jazyk. No teda!

Musím je přesvědčit, že holky můžou být taky piráti. Chci být pirátská princezna, zrovna jako Grace O'Malleyová!